

TURNUL DE VEGHERE

Vesutejul
Impăratului

Și voi ști că eu sunt Jehova
Ezechiel 35:15

CONTINUTUL

Ocară a camenilor	2
Desinteresul	3
Ocări	3
Teocrație	5
Credințele sa	5
Impotrivire	6
Defălmator	6
Măritri	8
Impărăția sa vităcoră	8
„Religie Creștină”	9
Adevărul necesar	11
Perspectivă	12
O încercare nelegiuită de a popula pământul	14

QWTF&T

„O MINTEȘI MĂRTORIILE MELE ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZUL” Isaia 43:12

Autor J. F. RUTHERFORD

președintele societății: Watch Tower Bible and Tract Society

124 Columbia Heights — Brooklyn, N. Y. U. S. A.

„THE WATCHTOWER”, Rumania — Made in Rumania

Editori: Societatea de Biblie și Tractate „M. D. I., s. o. de Editură

și Asociația „Martorii lui Iehova” din România, Persoană Juridică

București 3 — Alcea Tencila No. 19

Ocara oamenilor

„Ascultați-Mă, voi cari cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor, nu tremura de ocările lor!” (Isaia 51:7).

IEHOVA se întoarce spre aceia cari iubesc dreptatea, tind spre ea și suferă ocara, deoarece cercează sărăcuțos dreptatea și zice spre întărirea și încurajarea lor: „Ascultați-Mă, voi cari cunoașteți neprihănirea, popor, care ai în inimă Legea Mea. Nu te teme de ocara oamenilor și nu tremura de ocările lor!” (Isaia 51:7). Aceste cuvinte au fost valabile în trecut poporului tipic al lui Dumnezeu. Mai târziu își au aplicarea la toți cei consacrați: fie că aparțin unșilor sau „altor oi”. Veacuri de-a rândul a batocurit Satan numele lui Iehova, și orice creatură, care s’ar străduit cu sărăcuț să servească pe Dumnezeu, a fost ținta atacului lui Satan. Regele lui Iehova este acum așezat pe Tron: El și-a început guvernarea Sa. Satan, turbat de mânie, se străduiește din toate puterile spre a abate pe oameni de la Dumnezeu.

* Teocrația este speranța omului: o altă speranță nu există. Din pricina acestei speranțe și din pricina vestirei Teocrației, stau martorii lui Iehova și tovarășii lor înaintea națiunilor pământului ca niște acuzați. Ei primesc totuși această împotrivire și ocara, cu care sunt acuzați, și se bucură că nu o parte în justificarea numelui lui Iehova. Ei bine știu că guvernul teocratic va triumfa în curând și ca unii cari stau de partea Marelui Teocrat și a Regelui Său, vor avea partea în acea biruință și vor fi pentru totdeauna în bucuria Domnului.

* Opoziția, pe care a întâmpinat-o în toată lumea guvernul teocratic, nu descurajează pe aceia care vestesc credincioși numele Celui Prea Înalt. Pentru că curajul lor să fie tare și speranța lor să fie mai departe plină de viață, hrănește Domnul pe poporul Său cu hrana spirituală hotărâtă de El. De un timp încoace cei unși au fost îndreptățiți să se bucure de această hrană spirituală. Aceia, cari vor compune „multimea mare de oameni” (Apocalips 7:9—17), se grăbesc acum în turnul scăpării, în marea organizație a lui Iehova, și rămășița are datoria și privilegiul să le întindă orice ajutor posibil, pentru ca ei să poată primi voia lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, cu privire la ei. Este dorința și străduința editorului scrierilor Turnului de Veghere, ca să acorde tovarășilor săi orice mijloace posibile: „De altfel toți acei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Christos Isus, vor fi prigoniți. Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși”. (2 Timotei 3:12, 13). Tovarășii unșilor iau acum parte la suferința împreună cu rămășița. F

suferă din pricina iubirii lor pentru dreptate și pentru că fac atenție pe oameni asupra deosebirii clare dintre religie și creștinism.

* Cine stă într’un legământ cu Dumnezeu Cel Atotputernic, spre a face voia Sa, știe că tocmai acum trebuie așteptat din partea puterilor lumesti, o împotrivire mai îndârjită. Christos Isus, Regele, a zis urmașilor: Săi credincioși: „Veți fi urși de toate națiunile pentru numele Meu” (Matei 24:9). Această lămurire a Domnului se dovedește a fi adevărată, prin evenimentele perceptibile ale anilor trecuți; și arată motivul pentru această ură, din partea puterilor dominante a națiunilor pământului. Această ură nu pentru aceea li se trage, pentru că martorii lui Iehova ar fi niște oameni răi, sau pentru că s’ar amesteca în drepturile personale sau de posesie ale oamenilor, sau pentru că ar activa în dauna intereselor generale, ci această ură se reduce la aceea că martorii lui Iehova și tovarășii lor, vestesc curajos și fără frică numele lui Iehova, Dumnezeu, și al Regelui Său, Christos Isus. Când Domnul Isus a fost pe pământ, a fost urșit și persecutat. El a suferit pentru că era drept, pentru că era reprezentant al Tatălui Său, a vestit numele lui Iehova și împărăția Sa viitoare. Martorii Regelui, cari sunt acum pe pământ și de aceea se bucură de un privilegiu asemănător, de a face cunoscut numele lui Iehova, au deasemenea privilegiul, de a întregi suferințele lui Christos Isus, rămase pentru aceia cari vor fi uniți cu El în guvernul Său drept. Apostolul, care a suferit pentru numele Său, spune: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu implinesc ce lipsește suferințele lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica” (Coloseni 1:24). Ionadabii sufăr acum cu rămășița, deoarece ei sunt tovarășii și conlucrătorii ei, și iau parte la „lucrul nemaiauzit” al lui Dumnezeu. (Evrei 10:33).

* Nici o instituție religioasă, nici membrii unei astfel de instituții, nu sufăr în acelaș mod și din acelaș motiv ca Christos Isus. Nici un sistem religios, nici o instituție religioasă și nici membrii acesteia, nu vestesc numele lui Iehova, a Marelui Teocrat, nici nu proclamă *Domnia Sa Teocratică*, exercitată prin Christos, Regele. În mod tacit sau chiar în mod fățiș, instituțiunile religioase iau o poziție contrară cu privire la Teocrație. Ei prin urmărire nu sufăr pentru dreptate și din pricina vestirei numelui lui Iehova, și nici nu pot să sufere pentru aceasta. Se pare totuși că un mare număr de oameni sunt ținuși cu forța în

sistemele religioase; din cauză că ei nu cunosc adevărul. Astfel de oameni doresc după dreptate, și acestor persoane sincere și cumsecade, cu inimă curată față de Dumnezeu, le aduc martorii lui Iehova și tovarășii lor ajutor și mângâiere. Aceasta o fac ei pentru ca astfel de oameni, să poată cunoaște și afla calea dreaptă, că Iehova, Cel Atotputernic, este *Marele Teocrat* și *Christos Isus, Regele Său*; este Mântuitorul și Acela, care dăruiește viață vecinică acelor care ascultă de legile lui Dumnezeu, Cel Atotputernic. Acuma este timpul pentru justificarea numelui lui Iehova, și această mărturie trebuie dată direct, înaintea justificării depline; Dumnezeu a poruncit aceasta așa, și pentru aceea se împlinește. (2 Moise 9:16).

DESINTERESAT

*Lucrul, căruia martorii lui Iehova și tovarășii lor, „alte oi” ale Domnului, i se dedică, nu este făcut din motive egoiste și hotărît nu pentru un câștig financiar, sau pentru onoare lumească, de care s'ar putea împărtași. Lucrul lor este dus la împlinire din ordinul lui Dumnezeu, Cel Atotputernic; și pentru că ei iubesc pe Dumnezeu și se bucură de ocaziunea de a asculta de poruncile Lui, iau parte voluntar la suszisa lucrare, fără a ține seamă de împotrivire. Ei știu că Dumnezeu este iubire și prin urmare complect neegoist și că tot ceace face El, se întâmplă în mod desinteresat. Ei știu că Domnul este izvorul vieții și că mântuirea vine dela El; și dorința lor arzătoare este îndreptată spre aceea ca să posedă deplina Lui aprobare și să fie mântuiți de El. Martorii lui Iehova nu urmăresc nici o acțiune spre a câștiga membri pentru rândurile lor. Ei nu sunt propagandiști. Ei nu sunt nici o sectă și nici o comunitate bisericască. Ei sunt o ceată de bărbați și femei care — fiecare pentru sine personal — au luat poziție de partea Domnului și împreună merg înainte în ascultare față de porunca Sa, să vestească *guvernul teocratic* și să facă de cunoscut oamenilor sinceri de pe pământ, îngrijirea milosivă a lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. După ce ei dau urmare poruncii Domnului și au vestit adevărul, atât timp cât ușa ocaziei este deschisă, înainteză răspunderea lor, căci imediat ce lucrul de mărturie este terminat, își va exercita Dumnezeu puterea Sa nemărginită, pentru justificarea numelui Său. Atunci le va încredința El servilor Săi credincioși alt lucru. În timp ce ei, așadar, continuă cu vestirea *Teocrației*, este treaba acelor care ascultă mesajul, să se hotărască, dacă doresc să servească pe Dumnezeu și să trăiască, sau dacă să respingă mesajul și să rămână acolo unde sunt și să meargă în moartea vecinică. (Ioan 3:36). După ce martorii Lui și-au îndeplinit cu credincioșie datoria lor, sunt mulțumiți, oricare ar putea fi rezultatul activității lor. Ei nu doresc nici o favoare dela oameni, ci cei numai aceea, ca, în calitate de reprezentanți ai Domnului, să fie ascultați cu atenție. Ei știu că voia lui Dumnezeu se va împlini și cu aceasta sunt pe deplin mulțumitori.

OCARI

* Numai puțini oameni înțeleg pentru ce această ceată de oameni creștini, „Martorii lui Iehova” și „to-

varășii” lor, se străduiesc atât de sărguincioși, să asculte poruncile lui Dumnezeu, Cel Atotputernic. Tot-așa numai puțini oameni pricep, pentru ce martorii lui Iehova și tovarășii lor sunt atât de ocăriți de către religioniști. Pentru a face în stare pe omul neprevenit, sincer, să înțeleagă motivul de fapt, se publică în *Turnul de Veghere* dovada scripturală. Potrivnicii, religioși și accia cari îi reprezintă în oarecare calitate, încearcă să facă de răs pe martorii lui Iehova și străduințele lor, prezentându-i drept o sectă, religioasă și infierându-i ca fanatici, și expun cu totul fals, lucrul pe care ei îl fac. Cine are dorința să știe adevărul, să mediteze cu atenție următoarele:

* Dumnezeu, care singur se numește cu numele Său **IEHOVA**, este Creatorul cerului și al pământului. (Psalm 83:18, Biblia Zürcher). Lui îi aparțin cerul și pământul și plinătatea lor. (Psalm 24:1). El a făcut pământul și după aceea a creat pe om ca o creatură perfectă, ca să locuiască pe pământ și să-l populeze cu o posteritate (urmași) dreaptă. (Isaia 45:18; 1 Moise 1:28; 2:7). Dumnezeu a creat pe Lucifer și l-a așezat în postul de supraveghetor sau suveran peste creațiunea pământescă. Lucifer avea datoria solemnă, de a lucra în armonie cu Creatorul și a cinsti numele lui Iehova; totuși el nu a făcut aceasta. El a râvnit poziția și cinstea, pe cari întreaga creațiune le-a recunoscut, Marelui Creator și s'a pus pe lucru, spre a întări toate creaturile împotriva Marelui Creator. Deaceea este el descris în Scriptură ca tâlhar. (Ieremia 51:13). Este scris în Biblie că Lucifer zicea în inima sa, adică în sine însuși: „Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, imi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. (Isaia 14:13, 14).

* Lucifer a dedus că ar putea duce la împlinire proiectul său nelegiuit și nedrept și și-ar putea potoli dorința după glorie și onoare, intrucât a protestat împotriva felului și modului cum își realizează Iehova scopul Său. Protestul său a fost pentru aceea o defăimare a numelui **Cel Prea Înalt**. Cel rău a recurs la aceea ca să otrăvească cugetul omului perfect împotriva lui Dumnezeu și el și-a luat minciuna de adăpost, pentru că înaltul nume și cuvântul Atotputernicului Dumnezeu să fie batjocurit și necinstit. Lucifer s'a așteptat că încercarea sa împotriva lui Dumnezeu, se va realiza în avantajul său personal și spre înălțarea sa. Deaceea a mințit pe primul om și pe femeia acestuia, și i-a făcut să calce legea lui Dumnezeu și astfel să-și atragă moartea asupra lor înșiși. (1 Moise 3:1 — 5; 2:17; 3:16, 17). Pentru fapta nelegiuită de a fi cedat marelui dușman Lucifer, a fost Adam condamnat la moarte, scos din grădina Edenului pe pământul neterminat; înjosit, blestemat și supus unei morți încete. Adam a fost incapabil de a duce la îndeplinire însărcinarea divină, de a se înmulți și de a umple pământul cu o rasă dreaptă, și incapacitatea sa era a se atribui însăși acțiunii sale nebune. Toți urmașii săi au moștenit moartea, și pentru aceea este scris: „Căci după cum printr'un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit...” (Romani 5:12).

²⁰ După ce Lucifer s'a opus lui Dumnezeu și s'a răsculat împotriva Lui, numele acestui nelegiuit a fost schimbat, și dela acel timp până în zilele noastre, a fost cunoscut sub următoarele patru nume: Satan, Șarpe, Balaur și Diavol. (Apocalips 20:1, 2). Incercarea lui Lucifer de a se înalta și înălțarea de sine, au adus la căderea sa. Dumnezeu l-a umilit, i-a răsturnat, și Satan a fost de atunci, tot timpul, expresia desăvârșită a nelegiuirii și la timpul hotărît va suferi nimicire completă. Despre acest nelegiuit este scris: „Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită țintă mirati la tine, te privesc cu luare aminte și zic: „Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și sguđuia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicîa cetățile și nu dădea drumul prinșilor de războiu?” Toți împărății neamurilor, da, toți, se odihnesc cu cinste: fiecare în mormântul lui. Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată dela niște oameni ucși: cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul. Nu se va mai vorbi niciodată de neamul celor răi”. (Isaia 14:15—20).

²¹ Descriind mai departe pe Diavolul, darea de seamă divină, Biblia, spune următoarele: „Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse: te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziva, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine. Prin mulțimea negoțului tău te-ai umplut de simnicie, și ai păcătuit, de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s'a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau privilegiu împărăților. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, și-ai spurcat locașurile sfiate; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie și te preface în cenușă pe pământ, înaintea celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimic și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28:14—19).

²² Ca lămurire suplimentară trebuie să notăm aci, că în anii trecuți, oamenii cari au dorit să se ridice pe ei înșiși la o poziție înaltă și să-și facă un nume, pentruca să poată primi laudă de la alții, au urmat purtarea lui Satan, întrucât protestează împotriva a ce este drept, și s'au apucat de fapte rele, în speranța că prin aceasta să-și ajungă scopurile lor egoiste. În orice caz, unde Scripturile și faptele se verifică unele pe altele, se va vedea, că cineva, care încearcă să se ridice pe sine în dauna altora, desigur că va fi umilit de către Cel Prea Înalt, care înalță sau umilește pe creaturi. Puțini oameni au învățat această regulă neschimbată, expusă în Scriptură. Aceia, cari au înțeles sensul acestei reguli, jubilează în Iehova Dumnezeu și se bucură să preamărească numele Său. Ei apreciază următoarele cuvinte, cari sunt consemnate în Biblie: „Căci nici dela răsărit, nici dela apus, nici din pustie nu vine înălțarea. Ci Dumnezeu este Cel

ce judecă. El scoboară pe unul și înalță pe altul”. (Psalmul 75:6, 7).

²³ Profetul pune apoi în gura acelor cari iubesc dreptatea aceste cuvinte: „Eu însă voi vesti pururea aceste lucruri; voi cânta laude în cinstea Dumnezeului lui Iacob”. (Psalm 75:9). Rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova, care este acuma pe pământ, și tovarășii ei, Ionadabi, știu că orice dar bun și desăvârșit vine dela Iehova Dumnezeu, și este pentru ei o plăcere, să facă voia Sa. Ei privesc de aceea cu așteptare veselă spre mântuirea, pe care le-o va da El.

²⁴ Acum, întorcându-ne la rebeliunea din Eden, fie notat, că i-a reușit Diavolului să pricinuiască moartea omului Adam, a creaturii perfecte a lui Dumnezeu, și că atunci Diavolul, plin de mândrie și ură răutăcioasă, a înfruntat mai departe pe Cel Atotputernic, întrucât a declarat că el va putea face pe toți oamenii să blesteme pe Dumnezeu în față, și că nici un om nu ar rămânea credincios și adevărat față de Iehova Dumnezeu și prin urmăre Dumnezeu nu ar fi Cel Prea Înalt. (Iov 2:5). Prin aceasta a fost ridicată chestiunea, cine este Cel Atotputernic, Satan, Diavolul, sau Iehova Dumnezeu. Într-o creațiune, inclusiv ceata de ingeri în cer, a privit și urmărit desfășurarea lucrurilor. Pentruca întreaga creațiune să experimenteze la timpul hotărît că Iehova Dumnezeu este Cel Atotputernic și Satan este capul nelegiuitilor, a primit Iehova provocarea lui Satan și l-a lăsat să depună cele mai mari străduințe, spre a-și dovedi afirmațiunea sa nelegiuită. Cu toatăca Satan a fost condamnat la moarte, a amănat Dumnezeu executarea sentinței de moarte până la timpul când Satan ar avea o deplină, o suficientă ocaziune, spre a-și realiza laudăroșenia sa, sau să-și descopere duplicitatea afirmației sale. Întorcându-se spre Diavolul, întrucât a folosit ca simbol al acestuia, pe un dominitor pământesc, a zis Dumnezeu pentru aceea: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și numele Meu să fie vestit în tot pământul”. (2 Moise 9:16).

²⁵ Această declarație a lui Dumnezeu Cel Atotputernic, dovedește că la timpul hotărît al lui Dumnezeu, numele Său va fi vestit peste tot pământul, ceace trebuie să se întâmple nemijlocit înainte de timpul când Iehova își va exercita șau demonstra puterea Sa nemărginită, împotriva lui Satan și a hoardelor sale. Din declarația lui Iehova, citată mai sus, rezultă mai departe, că fiecare, care vestește numele Marelui Teocrat și a Regelui și guvernului Său în mod credincios, este ținta de atac a opoziției violente a lui Satan, în care împotrivire Satan este sprijinit de către toate hoardele sale nelegiuite. Întreaga stare de lucruri, dovedește că această concluzie este justă, întocmai după cum scrierea profetică a demonstrat aceasta.

²⁶ După răsvrătirea lui Satan, a făcut Iehova de cunoscut că va aduce în existență o sămânță regală, adică o mare putere guvernamentală, care va activa după porunca lui Iehova, și va nimici pe Satan și puterea acestuia. În vorbire simbolică a zis Dumnezeu, Cel Atotputernic, către Satan: „Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (1 Moise 3:15).

„Femeia” amintită aici, este un simbol, prin care este profetită organizațiunea universală a lui Dumnezeu, care aduce în existență „sămânța”, care va duce la împlinire scopul lui Dumnezeu. „Sămânța” acestei organizațiuni universale este marele și puternicul Rege al Domniei Teocratice; care va guverna lumea în dreptate. Această „sămânță”, Regele Teocratic, este Christos Isus. (Isaia 54: 1—13; Galateni 4: 26—29). Un lung timp a trecut în decursul căruia Satan a continuat să corupă neamul omenesc și să aducă ocară după ocară pe numele Celui Prea Înalt. Atunci a trimis Dumnezeu pe Fiul Său iubit Isus pe pământ, ca martor pentru adevăr, despre numele lui Iehova și scopul Său. (Ioan 18: 37). Isus a dovedit că a fost credincios lui Iehova și a primit cu drept titlul de „Martorul credincios și adevărat” (Apocalips 1: 5; 3: 14; 19: 11). Fiicare, care urmează credincios pe Christos Isus, și prin urmare este un creștin, trebuie să fie un martor pentru numele lui Iehova Dumnezeu.

TEOCRATIE

¹⁸ Marele Teocrat este Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic. Teocrația este guvernul lui Iehova, care va guverna lumea în dreptate, spre lauda și cinstea numelui lui Iehova și va justifica pe deplin numele Său, Regele acestei mari Teocrații sau Acela, care guvernează direct după porunca Marelui Teocrat, este Christos Isus. Pentru numele Său, a trimis Iehova Dumnezeu pe Isus pe pământ. Prima cauză a venirii lui Isus pe pământ, a fost justificarea numelui lui Iehova, și această justificare va fi executată de Împărăția sau domnia Teocratică. Următoarea cauză a venirii lui Christos Isus pe pământ și a depunerii vieții Sale, a fost procurarea prețului de răscumpărare, pentru răscumpărarea și eliberarea acelor oameni, cari se consacrază cu totul lui Dumnezeu și domniei Sale teocratice. (Matei 20: 28; Ioan 3: 16; Romani 6: 23). Isus a venit în numele Tatălui Său. Acest nume a fost așezat asupra Sa, și toți aceia cari au ocărit pe Iehova, au urit deasemenea și pe Christos Isus din cauza numelui lui Iehova. Tot la fel au fost urși până în ziua de azi, deasemenea toți aceia cari reprezintă credincios pe Domnul Isus din cauza numelui Său; și p. în religioniștii fărâncici, această ură împotriva lor, se descopere în modul cel mai răutăcios.

¹⁹ Teocrația este „Împărăția cerurilor”, pentru că ea este guvernul lui Iehova, care activează din cer, prin reprezentantul Său numit de drept, Christos Isus, Regele. La botezul Său în Iordan, Isus a fost uns de Iehova de Rege. (Matei 3: 16). După aceasta a început Isus activitatea Sa de punere a mărturiei pentru numele lui Iehova Dumnezeu. Prima Sa vorbire, cât și toate cele de mai târziu, au onorat numele lui Iehova. Primele cuvinte, pe care le-a rostit altora, după ungerea Sa, sună: „Împărăția cerurilor s'a apropiat”. (Matei 4: 17). Aceasta a fost adevărat în mod literal, pentru că Isus, Regele, atunci și acolo, a vorbit către cei ce-L ascultau. În decursul celor trei ani și jumătate următori, a umblat Isus printre oameni, i-a cercetat în orașe și sate, din casă în casă și le-a povestit adevărul, despre Tatăl Său, Iehova Dumnezeu, și despre Împărăția Sa. El a accentuat

tot timpul înalta importanță a Împărăției, adică a Teocrației și a poruncii urmașilor. Săi în mod expresiv să se roage după cum urmează: „Vie Împărăția Ta; făcă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. (Matei 6: 10).

²⁰ Isus a făcut de cunoscut urmașilor Săi, că alții vor fi uniți cu El în Împărăția Sa, și toți aceștia trebuie să treacă printr-o probă decisivă. (Luca 22: 27—30). El a zis urmașilor Săi că toți cei uniți cu El, vor trebui să mărturisească pentru numele lui Iehova și pentru marele Său guvern. (Matei 28: 19; Luca 12: 32). Atunci a fost anunțat că aceia care vor dori să intre cu Christos Isus în Împărăție, vor trebui să îndeplinească o condiție preliminară; ei trebuie să sufere împreună cu El, ocările, cari au căzut asupra Sa, și cari din pricina numelui Său și a numelui Tatălui Său, vor cădea deasemenea și asupra lor. Isus a fost „Martorul credincios și adevărat” al lui Iehova, și această credincioșie și-a păzit-o El tot timpul, în decursul căruia a suferit orice împotrivire posibilă, chiar o moarte rușinoasă, ca și când ar fi fost un păcătos. El s'a desbrăcat pe Sine însuși și nu a căutat nici o onoare dela oameni. Niciodată nu a încercat să se înalțe pe Sine. În ochii domnitorilor lumii, poseda un „caracter rău famat”, cu toate că era singurul caracter adevărat și desăvârșit, care a umblat cândva pe pământ. Credincioșia Sa față de Dumnezeu, în îndeplinirea însărcinării date, a câștigat și i-a adus aprobarea lui Dumnezeu. Este scris despre El: „Ci s'a desbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S'a smerit și s'a făcut ascultător până la moarte, și încă o moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și L-a dat numele care este mai presus de orice nume. Pentru că în numele lui Isus, să se plece orice genunchiu al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domnul”. (Filipeni 2: 7—11). „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri vecinice”. (Evrei 5: 8, 9).

CREDINCIOȘIA SA

²¹ Credincioșia Domnului Isus până la moarte, dovedește că Satan este un mintinos și Iehova Dumnezeu este Cel adevărat și Atotputernic. Dumnezeu a lăsat ca sângele Domnului Christos Isus să se verse și la primit drept preț de răscumpărare pentru oamnei păcătoși, cari se jocăiesc, cred și apoi ascultă în mod credincios de Iehova Dumnezeu și-L servesc. După aceea Iehova Dumnezeu a deșteptat pe Isus din moarte. Isus a murit ca un om, dar a fost înviat din moarte ca o creatură spirituală nemuritoare. Învierea Sa a produs dovada definitivă a puterii supreme a lui Dumnezeu Cel Atotputernic și a însemnat pentru Isus răsplata credincioșiei Sale. Moartea și învierea lui Christos Isus, fac posibil oamenilor, cari sunt concepuți în nelegiuire și născuți în păcat, să îndeplinească condițiunile, pe care Domnul li le pune ca să fie eliberați din păcat și să devină servi ai Lui Iehova și să primească dela El, prin Christos Isus,

binocuvântările veclnice ale vieții fără sfârșit. Creștinii cunosc aceste adevăruri mărețe, de neîngăduit, și se bucură de faptul că le este îngăduit să facă parte, împreună cu Christos Isus, dintr-o clasă de martori pentru numele Celui Prea Înalt.

IMPOTRIVIRE

¹¹ În dușmănia sa față de Dumnezeu, și spre a ocări mai departe numele lui Iehova, a încercat Diavolul să piardă pe copilul Isus, totuși aceasta nu i-a reușit. (Matei 2 : 12—17). Din ceasul când Isus a fost uns de Rege, Diavolul s'a străduit ca să-L nimicească. (Matei 4 : 1—11). Aceasta a făcut-o el în străduința de a adevări afirmațiunea sa nelegiuită, pe care a ridicat-o față de Iehova, și mai departe, pentru a batjocuri numele Celui Prea Înalt. În cei trei ani și jumătate, în decursul cărora Isus a umbiat din loc în loc și a făcut bine, intrucât a predicat și a instruit poporul despre împărăția lui Dumnezeu. Diavolul continuu L-a ocărit și a încercat să-L ucidă. Din pricina iubirii și a zelului Său, cu care a făcut El voia lui Iehova, a Tatălui Său, a suferit Isus literal, și din pricina numelui Tatălui Său a îndurat El în mod continuu ocările Diavolului și a reprezentanților săi. De aceea este scris despre El : „Am ajuns un străin pentru frașii Mei, și un necunoscut pentru fiii mamei Mele. Căci răvna casei Tale Mă rănăncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine cad asupra Mea”. (Psalm 69 : 8, 9).

¹² La începutul lucrării Sale pământești, dădu Dumnezeu lui Isus doisprezece bărbăți, cari trebuiau să umbie cu El ca ucenici și tovarășii Săi, pentruca ei să fie învățați de El și apoi, sub conducerea Sa, să poată învăța și mângăia pe alții. Toți aceștia, cu excepția unuia singur, au trecut proba persecuției și s'au dovedit credincioși față de Dumnezeu și Conducătorului lor. Acea excepție a făcut-o Iuda Iscariotezul, care, ca urmare a egoismului său, a căzut în cursa Diavolului, iar în Scriptură este descris ca trădător, ca „fiul pierzării”. El este întrebuițat spre a preumbri o mare clasă de oameni, cari devin necredincioși și cari trădează pe aceia cari sunt credincioși lui Dumnezeu și lui Christos. Aceștia constituie corporațiunea unită, care este cunoscută ca „omul păcatului”, „fiul pierzării”, și care include atât preoșimea necredincioasă cât, mai ales, și pe aceia cari sunt amintiți ca clasa „servului rău”. Atât timp cât cei unsprezece ucenici ai Domnului au fost pe pământ, au continuat să vestească pe Christos Isus, Regele, și să mărească numele lui Iehova și măreție Său guvern teocratic. Ei au ridicat totdeauna în evidență importanța Teocrației și, din pricina credincioșiei lor, au fost deasemenea ocăriți și defăimați.

¹³ A fost un bărbat, cunoscut ca Saul din Tars, un avocat cu mare reputație printre oameni, zelos în exercitarea „religiei Iudeilor” și un prigonitor al urmașilor lui Christos Isus. Deoarece el a activat în sinceritate, ceea ce Domnului a știut, i-a dat Domnul, la timpul hotărât, o înșeiegere a adevărului. După aceea s'a pocăit, s'a convertit și a devenit un adevărat urmaș și serv al lui Isus Christos. Numele său a fost schimbat din Saul în Pavel, și Domnul Isus Christos l-a făcut un apostol special și servitor al națiunilor pământului,

cari se găsesc în afara Iudellor. Acest apostol, un creștin adevărat, loial și credincios, a scris după aceea, sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, o mare parte a Sfintei Scripturi. Religioniștii l-au prigonit foarte mult, și, având în vedere toate aceste persecuțiuni, a zis el : „...Prin Domnul nostru Isus Christos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem ; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre: căci știm că necazul aduce răbdare, și răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejde. Inșă nădejdea aceasta nu înșală, pentrucă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat”. (Romani 5 : 1—5). Iarăși scria el frașilor săi în Christos, ca ei să nu-și placă lor înșși, ci să se străduiască a plăcea lui Dumnezeu : „Căci și Christos nu și-a plăcut lui însuși ; ci, după cum este scris : „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine”. (Romani 15 : 3). El a fost adeseori arestat și, din pricina predicării evangheliei, fără ca mai întâi să obțină vre-o aprobare din partea vreunei autorități pământești, a fost tradus în fața judecății. Această regulă diavolească se menține încă în toate națiunile teritoriului, care astăzi se numește „creștinătate”, unde autoritățile pământești instalate, încearcă să interzică creștinilor, prin lege, predicarea evangheliei, dacă nu sunt mai întâi împuțerniciți la aceasta de către un funcționar polițienesc.

DEFAIMĂTOR

¹⁴ Toate persoanele, cari au luat parte la ocărirea lui Iehova, a lui Christos Isus și a urmașilor lui Christos Isus, cunoscuți ca martorii lui Iehova, s'au făcut prin această de cunoscut ca copii sau urmași ai Diavolului și deasemenea, și în Scriptură sunt numiți așa. Desigur Satan și-a ales mijloacele, cari să servească cât mai bine scopului său, de a aduce ocară asupra lui Iehova Dumnezeu și asupra servilor Săi. După potop a ales Satan religia ca instrumentul prin care să aducă rușine asupra lui Dumnezeu. El a fondat organizațiunile religioase, și de atunci a întrebuițat el religia ca instrument principal, pentru a ocări numele Sfânt al lui Dumnezeu. Satan a investit mai întâi pe Nimrod și a făcut din el un ucigaș crud al animalelor și al oamenilor. Prin aceasta Nimrod a fost renumit printre restul oamenilor și a primit numele și titlul de „Nimrod cel viteaz” înaintea (adică peste) lui Iehova”. (1 Moise 10 : 9). Nimrod a zidit apoi o organizațiune politică, în care el însuși a fost dictatorul. Impotriva altora a dus un războiu de cucerire, a băgat pe toți oamenii în frică față de el și tovarășii lui, i-a condus în cursa Diavolului și i-a făcut să i se închine lui și chiar și altor diavoli. (Proverbe 29 : 25). Prin religie a început Satan acolo să depărteze pe oameni de la Dumnezeu Cel Atotputernic și să-i răsvrătească împotriva Lui, și religia a fost întotdeauna instrumentul său, de a ocări numele sfânt al lui Dumnezeu.

¹⁵ Când Nimrod a murit, a fost socotit de oameni ca un puternic, care s'ar fi ridicat în cer, și ei au fost seduși să adore numele acestui nelegiuit. Astfel Satan nu numai că a organizat religia, ci deasemenea a men-

ținut-o mai departe și a folosit-o spre a transforma în fapte, amenințarea sa nelegiuită, ridicată împotriva lui Dumnezeu și a necinsti numele sfânt al lui Dumnezeu. Ea a fost unealta sa cea mai de succes pentru amăgirea oamenilor sinceri. Când, după fondarea Babilonului, alte națiuni au fost formate, au fost și acestea seduse ca să primească și să exercite un oarecare mod de adorare diavolească sau religie. Spre a aduce în existență „sămânța” și spre a instala guvernul Său teocratic, simbolic, pentruca unii oameni să poată rămâne pe calea dreaptă până la venirea Marelui Rege, a organizat Iehova pe urmașii credincioși ai prietenului Său Abraam într-o națiune, care în Scripturi este numită Israel. Această națiune a folosit-o El și la pregătirea icoanelor sau dramelor profetice, cași au prezis hotărîrea Sa pentru instalarea guvernului teocratic. Națiunea Israel a fost în fapt o Teocrație (domnie divină) simbolică, care a fost organizată spre a ocroti această națiune de influența rea a religiei diavolești. După porunca lui Dumnezeu, ei nu trebuiau să aibă nimic de a face cu oamenii sau cu creaturile cari practicau închinarea Diavolului. Dumnezeu a împărțit Israelitilor Palestina, a dat acestui popor legământul Său al legii și i-a poruncit să asculte cu sârguință legea Sa și să servească lui Iehova Dumnezeu cu plăcere. El a trimis acest popor în Palestina, pentru a o lua în stăpânire și pentru a stărpi de acolo pe închinătorii Diavolului, cari s’au împotrivit guvernului teocratic și au ocărit numele lui Iehova. Deaceia a zis Dumnezeu poporului Său credincios, ca nu numai cu religia să nu aibă de a face nimic, ci chiar să nimicească pe aceia, cari au practicat religie și cari pe nedrept au ținut în posesie țara dată de Dumnezeu Israelitilor: „Să nimicești toate popoarele pe cari ți le va da în mână Domnul, Dumnezeul tău; să n’arunci nici o privire de milă spre ele, și să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poștești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. (5 Moise 7:10, 25). Astfel a avertizat Dumnezeu pe Israeliti și i-a pus în cunoștință că religia îi va prinde în faș (Judecători 2:2, 3). Israeliti au fost corupși de influența Diavolului, au adoptat religia Diavolului; s’au dedat așadară la închinarea la idoli și icoane și au meritat pedeapsa, pe care au și primit-o din mâna lui Iehova: „Ei n’au nimicit popoarele, pe care le poruncise Domnul să le nimicească. Ei s’au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor, au slujit idolilor lor cari au fost o cursă pentru ei. Și-au jertfit fiii și fiicele la idoli” (alte traduceri: demonilor; Psalm 106:34—37).

22 Dumnezeu a lepădat pe Israeliti, deoarece ei s’au dedat la religie și au practicat-o. Când Domnul Isus a venit la Israeliti, a văzut cum conducătorii lor, preoșimea aceluia timp, numiți „Farisei”, învățau poporul religie și obiceiuri religioase, cari se sprijineau pe tradiții sau învățături omenești. Isus i-a muștrat pentru aceasta și le-a zis că ei au nimicit legea lui Dumnezeu și au căzut victime Diavolului: „Atunci niște Farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus, și l-au zis: „Pentruce calcă ucenicii Tăi dătina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mă-

năncă”. Drept răspuns El le-a zis: „Dar voi de ce calcați porunca lui Dumnezeu; în folosul dătinei voastre? Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia, despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei învățând că învățături niște porunci omenești”. (Matei 15:1-3, 7-9).

23 Acei conducători religioși, Fariseii, au fost principalii prigonitori ai lui Isus și ocăritorii numelui lui Iehova. Cu toate că ei au pretins a fi servi ai lui Dumnezeu, au fost de fapt, progenitura Diavolului, pentrucă au părăsit poruncile lui Dumnezeu, s’au întors spre închinarea Diavolului și pe aceea au practicat-o. Ei au ocărit continuu numele lui Iehova Dumnezeu, și deaceia a zis Isus către ei: „Dacă ați fi copiii lui Abraam, ați face faptele lui Abraam. Dar acum căutați să Mă omoriți, pe Mine, un om, care v’am spus adevărul, pe care l-am auzit dela Dumnezeu. Așa ceva Abraam n’a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru. Ei l-au zis: Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un Tată: pe Dumnezeu. Isus le-a zis: Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M’ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin dela Dumnezeu: n’am venit dela Mine însumi, ci El M’a trimis. Pentruce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentrucă nu puteți asculta cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poștele tatălui vostru. El dela început a fost uchiș și nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr. Orice câteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”. (Ioan 8:39—44).

24 Cu altă ocazie a zis Isus acestor conducători religioși, că ei sunt fățarnici, pui de năpirci, care provine din faptul de a face rău oricărui, care ar încerca să cinstească pe Iehova Dumnezeu și să-l servească. „Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi închideți oamenilor împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre. Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; deaceia veți lua o mai mare osândă. Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necurătenie. Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi sunteți ca mormintele văruiate, cari, pe dinafară, se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Vai de voi cărturari și Farisei fățarnici! Pentrucă voi zidiți mormintele proorocilor. Impodobiți mormintele celor neprihăniți. Prin această mărturisire voi înși-vă că sunteți fiii celor ce au omorât pe prooroci. Voi dar umpleți măsura părinților voștri! Șerpi, pui de năpirci, cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Matei 23:13, 14, 25, 27, 29, 31—33).

25 Să se noteze înainte de toate, că bărbații religioși au fost aceia cari au ocărit numele lui Dumnezeu și al lui Christos Isus și au pricinuit ca Isus să fie acuzat de orice crimă posibilă, a fost dat în judecată, declarat vinovat de înaltă trădare și crucificat, ca și când El ar fi fost o creatură nelegiuată. Preoții religioși au fost, așadară, accia,

cari au încercat să-șină poporul în necunoștință despre faptul că Dumnezeu a sculat pe Isus din moarte, și aceasta au voit să o facă intrucât au corupt pe oameni dându-le bani și i-au sedus să comită un sperjur, cu privire la învierea Domnului. Pentru ce au prigonit ei pe Isus și au încercat să-șină poporul în neștiință cu privire la adevărul asupra lui Isus? Pentru că ei au fost înșeiați de Satan și au îndeplinit porunca sa, pentru că să-și adeverească provocarea sa nelegiuită față de Iehova Dumnezeu și să poată ocări mai departe numele sfânt al lui Dumnezeu.

MARTIRI

¹¹ Diavolul a avut grijă, ca toți profesii credincioși ai lui Dumnezeu, cari au profesit despre viitoarea Teocrație, să fie prigoniți în mod crud. Ei au fost pedepsiți în orice mod posibil și unii dintre ei au fost uciși mișelește. În orice caz, Diavolul a folosit pe religioniști, pentru ducerea la împlinire a faptelor lui rele. În capitolul unsprezece a epistolei către Evrei, care a fost scrisă sub inspirația Spiritului Sfânt, a scris Pavel despre unii dintre acei bărbați credincioși. El însuși a fost odată religionist. Acum, după ce a devenit un creștin adevărat, a putut să înțeleagă cu prisosință starea și împrejurările în cari se găseau acei bărbați credincioși amintiți de el: „Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pîrbejit îmbrăcați în cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, nimiciți, — ei, de cari lumea nu era vrednică — au rătăcit prin pustii, prin munși, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai-bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desvârșire fără noi”. (Evrei 11: 37—40).

¹² Acești bărbați credincioși sunt dați ca exemple de credință și credincioșie față de Iehova și guvernul Său teocratic. „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne sta înainte. (Evrei 12: 1).

¹³ Cuvântul „martori” care apare în acest text, este acelaș cuvânt, care se traduce cu „martiri”. Cu prețul vieții lor, au pus acei bărbați credincioși-mărturie pentru numele Celui Prea Înalt. Scriptura îi dă drept exemple spre folosul altora, cari au urmat ca martori ai Domnului și zice: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a s'aprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitati-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru că nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre”, (Evrei 12: 2, 3).

¹⁴ Religioniștii au prigonit pe Isus, deoarece El a vestit numele și Impărăția lui Iehova. Deoarece Isus a știut că ei vor proceda la fel cu toți martorii lui Iehova, le-a făcut de cunoscut că vor trebui să suporte, această ocară. Acest avertisment este exprimat în următoarele cuvinte ale învățătoru-

lui: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M'a urit înaltea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v'am ales din mijlocul lumii, deaceia vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v'am spus-o: Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M'au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi”. (Ioan 15: 18—20). Această declarație profetică a lui Christos Isus s'a împlinit cu privire la toți accia, care au fost credincioși în vestirea numelui Marelui Teocrat, a guvernului Său teocrat și a Regelui Său. Printre acești credincioși găsim după crucificarea lui Isus, pe primul martir Ștefan, pe care religioniștii l-au acuzat de crima de dușmănie față de stat. Ei au pus să-l aresteze și să-l ducă în fața judecății. Au plătit martori, cari au trebuit să pună mărturie falsă împotriva lui Ștefan, și pe când stătea în fața judecății și vorbea pentru sine însuși și înainte tuturor despre numele lui Iehova și Christos Isus, s'au năpustit religioniștii asupra lui și l-au ucis. (Fapte 6: 9—15; 7: 54—60).

¹⁵ Saul din Tars, pînă atunci încă un religionist, a stat acolo și a privit cum a murit Ștefan, din pricina credincioșiei sale față de Dumnezeu. Când el a devenit un creștin, fără îndoială că această icoană i-a venit în minte adevărată, și când, apoi, a suferit pentru dreptate, s'a bucurat să aparțină acelei clase, căreia i-a aparținut deasemenea și Ștefan, ca urmaș a lui Isus Christos. Toți apostolii credincioși ai Domnului Isus Christos, au suferit nu numai ocări, ci au fost prigoniți de către religioniști până la exces. Saul din Tars a prigonit mulți urmași ai lui Christos Isus. Dar când a aflat adevărul despre guvernul teocratic, a părăsit fără întârziere religia, a devenit un creștin și a demonstrat apoi asprul contrast dintre religie și creștinism. El era o mărturie vie pentru numele lui Iehova și a murit ca martor pentru numele Celui Prea Înalt. În Galateni 1: 1—16, în capitolul al nouălea și al douăzecișisaselea din Fapte, arată Pavel, creștinul, dușmănia absolută între religie și creștinism. Când el a fost prigonit din loc în loc, și apoi a intrat în Atena, a expus în cuvinte clare că religia este demonism. (Fapte 17: 22, nota marginală). Aceste fapte sunt amintite aci, pentru a face atenți pe alți oameni de bine, că prigonirea martorilor lui Iehova, dușmănia împotriva lucrului lor de mărturie, vine exclusiv dela Satan și dela hoardele sale, și anume cu scopul vădit, de a se adeveri amenințarea nelegiuită a lui Satan față de Iehova Dumnezeu și a se împiedica, dacă va fi posibil, instaiarea marelui Sale Teocratii cât și justificarea numelui sfânt al lui Dumnezeu. (Psalm 83: 4).

IMPĂRĂȚIA SA VIITOARE

¹⁶ Isus a instruit pe ucenicii Săi în mod expres, că El trebuie să plece, dar la timpul hotărît al lui Dumnezeu va reveni și va intra în funcțiunea Sa ca Rege al guvernului teocratic: „Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14: 1—3).

⁴¹ Isus a instruit pe ucenicii Săi, apoi, că religiozității li vor prizoni mai departe, că ei trebuie să aștepte aceasta și să se împotrivescă încontinuu ocărilor și prigonirilor. „V'am spus aceste lucruri, pentruca să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentrucă n'au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine”. (Ioan 16: 1—3).

⁴² Ucenicii lui Isus s'au interesat de modul cum vor cunoaște ei timpul venirii lui Christos Isus și al împărăției Sale, și El le-a citat aceste semne. Aceasta a fost profetic, și această mărturie profetică, a început să se împlinească în anul 1914 după Christos, și aceasta marchează sfârșitul domniei neturburată a lui Satan de până aci, în această lume, cât și începutul guvernării lui Christos Isus, a Regelui. (Matei 24: 3—46).

„RELIGIE CREȘTINĂ”

⁴³ Spre a-și duce la îndeplinire scopul său, s'a folosit Satan încontinuu de minciună și înșelăciune. Cu ajutorul religiei a sustras poporul lui Israel din legământul său cu Dumnezeu. După moartea apostolilor, au apărut organizațiunile religioase, și prima organizație religioasă s'a numit îndată „religie creștină”. Alte sisteme religioase au făcut acelaș lucru. O organizațiune religioasă puternică, este deasemenea cea cunoscută ca „Biserica Romano-Catolică”. Ea este condusă de câțiva bărbați, cari se numesc „autoritatea ierarhică romano-catolică”. Acești religioși dictatori, practică activitatea lor sub numele de „Acțiunea Catholică”, care este o altă denumire a modului de înșelăciune, raționament fals, fățărnicie și manevre politice, cari sunt în contradicție cu interesele colectivității. Această organizațiune a defăimat numele lui Dumnezeu Cel Atotputernic și numele lui Christos Isus, ca nici o altă organizațiune, care a existat vreodată. Ea însăși și conducătorul ei, dându-se ca reprezentant a lui Dumnezeu și al lui Christos, este, acea organizație care totdeauna a fost împotriva *guvernului teocratic* al lui Iehova, exercitat prin Christos Isus. Da, ea nu este numai împotriva, ci, întrucât ridică pretențiunea, că oamenii trebuie să guverneze lumea, în calitate de reprezentanți ai lui Christos, ocărește nu numai numele lui Dumnezeu, ci tăgăduiește și scopul Său făcut de cunoscut, de a instala *domnia teocratică* prin Christos, Regele. Spre a înșela pe oameni, organizația Romano-Catolică, afirmă că Dumnezeu ar fi zidit Biserica Sa pe apostolul Petru, că Petru ar fi fost primul Papă, căruia alți bărbați i-ar fi urmat ca Papi. Această declarație defăimătoare de Dumnezeu, este negată energic de însuș Petru, întrucât el arată, că Biserica lui Dumnezeu este zidită pe Christos Isus, piatra din capul unghiului, și că toți membrii credincioși ai acesteia, sunt desenați în această zidire ca pietre. „Lepădați dar orice răutate, orice viclesug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentruca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oa-

meni, dar aleasă și scumpă înălțea lui Dumnezeu. Și voi ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicescă, o preotie sfântă și aduceți jertfe duhovnicesci, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine. Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; și „o piatră de poticnire și stâncă de cădere: Ei se lovesc de ea pentrucă n'au crezut cuvântul, și la aceasta sunt rânduși. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preotie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunec la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2: 1—10, nota marginală).

⁴⁴ Nu există nici umbra unei dovezi pentru afirmația, că Petru ar fi fost un Papă, sau că ar fi existat un urmaș al lui Petru sau un oarecare Papă care ar fi trăit cândva și să fi reprezentat pe Dumnezeu și Impărăția Sa. Prin fals și înșelăciune a adus organizația Romano-Catolică cea mai mare rușine asupra numelui lui Iehova și a domniei Sale teocratice. Oamenii cinștiți și sinceri au fost amăgiți în credința că Papa reprezintă pe Christos și organizația catolică ar fi Biserica lui Dumnezeu. Astfel a lucrat Diavolul că numele lui Dumnezeu a fost defăimat și a adus prin aceasta mai mare rușine asupra acestui nume, ca prin oricare alt mijloc întrebuițat de el.

⁴⁵ Organizația Romano-Catolică a răspândit învățături amăgitoare, cari împing pe oameni în cursa Diavolului, și aceasta continuă încă să învețe. La acestea aparține și învățătura despre „purgator”. Organizația catolică afirmă că cei morți sunt conștienți în purgator, acolo îndură suferințe și chinuri sufletești, și că prin rugăciunile preoților această pedeapsă poate fi scurtată, da, căci sumele de bani pentru așa numitele „rugăciuni”, ale prietenilor celor morți, pot să le fie acestora de ajutor. Nimic nu poate să fie mai departe de adevăr decât aceasta, căci Scriptura învață în general, că morții nu știu nimic, că ei sunt inconștienți, nu mai există și așteaptă învierea. Prin acest instrument de înșelare al „purgatorului”, sunt adunate multe milioane de bani în mod nedrept dela cei săraci, pentru a clădi uriașa organizație politică, care a apăsat popoarele diferitelor națiuni, și a ocărit și defăimat numele sfânt al lui Dumnezeu.

⁴⁶ Prin Ierarhia sa, duce organizația catolică pe oameni direct în cursa lui Satan și-i face să calce porunca expresă a lui Dumnezeu cu privire la icoane și închinarea la Diavol. Niciodată nu a existat pe pământ o altă organizație, care să amăgească așa mulți oameni și care să-i fi depărtat dela Dumnezeu și dela domnia teocratică, ca Ierarhia Romano-Catolică.

⁴⁷ Și acum să fie făcut cunoscut următoarele: Regimentul organizației catolice, Ierarhia, se compune din principalii prigonitori ai tuturor creștinilor, cari trăiesc astăzi pe pământ. Activând sub conducerea capului ei, această organizație prigoneste pe martorii lui Iehova în orice țară de pe pământ în mod răutăcios

și rușinos. Bărbați și femei credincioși sunt crud persecutați, bătuți, aruncați în temnițe și unii dia ei omorâți, pentru că fac de cunoscut numele lui Iehova și domnia Sa teocratică. Această organizație religioasă, a pricinuit ca corpurile legislative să dea legi, cu scopul vădit de a pedepsi pe martorii pentru guvernul teocratic. Această organizație religioasă crudă, are reprezentanții săi în toate partidele politice ale guvernului pământului. Ea publică ordonanțe sau legi, cări interzic predicarea evangheliei împărăției din casă în casă, după cum Isus și apostolii Săi au făcut aceasta, — și fac ca predicarea să fie legată de condițiunea, că fiecare care ar vesti evanghelia în acest mod, trebuie să obțină mai întâiu un permis dela poliție. Ei știu totuș foarte bine, că un creștin adevărat nu se adresează niciunei autorități omenești spre a-i confirma sau permite, ceea ce Dumnezeu Cel Atoiputernic i-a ordonat. Ei știu bine că dacă s'ar încerca obținerea unui astfel de permis, autoritatea polițienească ar refuza totuș o astfel de cerere.

„Organizațiunea religioasă Romano-Catolică ridică pretențiunea că această organizație ar sta într-un legământ cu iadul, și ea întrebuintează repetat expresia: „Și porțile iadului nu ne vor birui”. Cu aceasta își spune ea că este aici pentru a governa lumea: și găsește de cuvânt să zică: „Planurile catolice nu dau greș niciodată”. Totuș să se țină seama ce a lăsat Iehova Dumnezeu să se înscenizeze despre organizația religioasă, creată de Diavolul. El a lăsat-o într-adevăr să-și continue lucrul în răutatea ei, precizează însă, că la timpul Său hotărât va răsuona poporul Său, va justifica numele Său și va mătura cu totuș această organizație guvernamentală diavolească. „Pentru că ziceți: Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem cu noi o scapare neadevărul și ca adăpost minciuna! Deaceia, așa vorboste Domnul Dumnezeu: Iată pun în Sion o piatră (impărăția lui Iehova, Teocrația, cu Christos Isus ca piatra din capul unghiului 1 Petru 2:3—9), piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cei ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă. Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă: și grindina va surpa locul de scapare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii. Așa că legământul vostru cu moartea va fi nimicit, și învoiala voastră cu locuința morților nu va dănuți. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi strivit de ea”. (Isaia 28:15—18).

„Pria harul lui Dumnezeu martorii lui Iehova au vestit mesajul adevărului, și aceasta demască înșelăciunea informațiilor religioase, că religia se trage dela Diavolul. Ierarchia Romano-Catolică atât a vorbit despre religie guvernelor, în școli și în alte locuri, încât marii domnitori politici au ajuns să zică: „Ceea ce avem nevoie, este mai multă religie”. Ea a făcut ca instituțiunile marelui comerț să zică: „Noi, trebbie să avem mai multă religie, altfel guvernul nostru va da greș”. Totuș să se ia seama acuma ce întorsătură au luat lucrurile.

„În anii trecuți martorii lui Iehova au făcut cunoscut lumii, printr-o largă răspândire a adevărului, că religia este o cursă și o înșelăciune și că oamenii

autorității ierarchice romano-catolice sunt principalii înșelători, cari stau în primul loc în întinderea lașului. Martorii lui Iehova, la aceste anunțări publice, nu au procedat fără autoritate, ci s'au referit la Sfânta Scriptură, care dovedește în afară de orice îndoială, că religia se trage dela Diavolul și este uncalta sa principală. Spre a înșela acum pe oameni mai departe, Ierarchia Romano-Catolică își schimbă brusc tactica, și ca urmare presa publică a anunțat din ordinul Papei Pius XII, peste tot pe pământ, pentru luna Septembrie 1939, „o campanie națională pentru a câștiga colaborarea fiecărui catolic american, într-o cruciadă pentru creștinism”. Aceasta este o altă desonorare a numelui lui Dumnezeu și a lui Christos. Nici odată nu a autorizat Iehova o creatură sau o organizație sub soare, ca să ducă la îndeplinire o campanie sau o cruciadă pentru creștinism. Din contră, Dumnezeu arată oamenilor contrastul dintre adevăr și nelegiuirea lui Satan și lasă ca fiecare să aleagă după priceperea sa. Cine dorește să rămână în organizațiunea Diavolului, nu va fi dat afară de acolo, deoarece este scris, că cine crede în Dumnezeu și-i servește, va trăi pe când aceia cari nu cred în El și nu-l servesc rămân în moarte. (Ioan 3:35, 36).

„Printre altele, zice acel anunț pentru o campanie națională catolică următoarele: „Creștinismul se găsește astăzi hotărât în defensivă”. Această declarație nu corespunde deloc adevărului: tocmai contrarul este cazul. Creștinismul vestește astăzi lumii că Impărăția, Teocrația, este aici, și că ajutor, eliberare și mântuire pentru oameni, pot veni numai prin domnia teocratică a lui Iehova. Creștinismul avertizează pe oameni și îi pune în cunoștință, că în scurt timp Iehova Dumnezeu va nimici prin Christos Isus, toate guvernele și sistemele acestei lumi, inclusiv Ierarchia Romano-Catolică. Creștinismul nu are nevoie niciodată să fie în defensivă. Christos nu duce nici o bătălie defensivă. În marcea bătălie a Armagedonului, care stă nemijlocit înaintea noastră, El va fi Conducătorul; ea (bătălia) va extermina pe dușman și va justifica pe deplin numele lui Iehova.

„Campania” amintită mai sus, constituie în realitate o parte din „Acțiunea Catolică”, al cărei scop este să adune bani dela oameni și să-i împingă mai departe în mâinile dușmanului, pentru ca națiunea americană să fie stăpânită și guvernată de un dictator, după cum a fost cazul în aproape toată Europa. Că unul din scopurile campaniei stă în aceea de a aduna bani, știe a pune interesele poporului mai departe în joc, și spre a încuraja Acțiunea catolică, pentru ca ea să poată pune mână pe America, să se ia seama acum la următoarele cuvinte din acelaș anunț, care a fost difuzat din ordinul Papei: „Țările darnice europene de odinioară, abia mai pot contribui cu ceva, în unele cazuri acestea s'au redus cu 50—85%. După cum a spus Sfântul Părinte, speranța misiunii trebuie concentrată acuma în America. Catholicismul acestei țări a fost darul Europei, și acum a sosit timpul să lichidăm contul... Fiecare catolic american, care câștigă bani, poate da un Dolar, pentru a deveni membru al acestei societăți pe timp de un an. Cine este interesat mai mult în aceasta, poate dobândi calitatea de membru pe viață, sau o familie poate să-și dea adeziunea pentru lista de membri specială. A-

ceasta este destul de puțin ce se face în interesul acelor bărbați și femei, cari zilnic își pun viața în joc, în zonele de război și în spitalele de leproși, pentru a apăra și încuraja cauza creștinismului.

49 Ne putem ușor închipui ce fel de ajutor înseamnă aceasta pentru ei! Se afirmă că în America trăiesc peste treizeci de milioane de catolici. Cotizația de membru anuală de un Dolar de cap de om, ar da o sumă mică și frumoasă, și contribuțiile pentru calitatea de membru pe viață sau pentru întreaga grupă de membri, ar merge rapid în milioane și paramilioane. Pentru ce scop? Spre a face în stare Acțiunea catolică, de a aduce guvernul american cu totul sub stăpânirea sa și a face ca această țară, să fie guvernată de către un dictator, întocmai așa cum a făcut Nimrod, când a fost fondat Babilonul.

50 Din nou să luăm seama la unele cuvinte din cele consemnate mai sus: „Catolicismul acestei țări a fost darul Europei”, așadară nu un dar al lui Christos. Dacă catolicismul ar fi creștinesc, atunci ar fi pentru Teocrație. În locul acesteia este el o aristocrație a unei organizațiuni dictatoriale, care este condusă de demagogii, bătașii și gangsterii Europei.

51 Să se ia seama mai departe ce zice „propaganda” catolică, făcută de cunoscut în rândurile de mai sus: „Aceasta este puțin făcut în interesul acelor, cari apără creștinismul, întrucât iau parte la războaiele din Europa. Cu alte cuvinte: Hitler, călărețul cu crucea încârligată, ar lupta în luptă pentru creștinism! Nimic nu ar fi mai departe de adevăr, cecece orice om onest deasemenea știe.

52 Nu este necesar să mai înșirăm și alte dovezi, afară de cele citate mai sus, de către însăși organizația catolică, pentru a arăta, că aceasta și alte sisteme religioase și organizațiuni asemănătoare, au luat poziție împotriva guvernului teocrat. Teocrația se va odihni pe umerii lui Christos Isus, Domnia Sa este un guvern al dreptății, și autoritățile ierarhice nu vor avea nimic de a face cu aceasta.

53 Martorii lui Iehova nu au nici o discuție cu oamenii și cu atât mai puțin cu cineva pentru că este catolic. Lupta lor merge împotriva învățăturilor diavolești, cari au fost întrebuințate atât timp pentru a defăima numele Sfânt al lui Dumnezeu, pentru a înșela și a-i conduce în lațul Diavolului. Martorii lui Iehova nu luptă împotriva nimănui din pricina credinței sale sau din pricina învățăturilor, pe care i le-a impus cineva. Însărcinarea lor constă în aceea să facă de cunoscut adevărul cuvintelor divine, despre Marele Teocrat și despre Rege. Adevărul este acela care înfurie pe Diavolul și pe emisarii săi, și îi îndeamnă să lupte împotriva martorilor lui Iehova. Ca sprijin acestei declarații că Diavolul și emisarii săi sunt aceia cari luptă împotriva martorilor lui Iehova, să se ia seamă la cuvântul Scripturii: „Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor împotriva domniilor, împotriva stăpânitorului întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, cari sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6:12).

54 Christos și urmașii Săi luptă împotriva demonilor. Creștinismul este împotriva demonismului și pentru guvernul teocratic, care este exercitat prin Christos Isus. Religia este cinstirea Diavolului și serviciu pentru Diavolul și demonii uniți cu el. Să se ia seama

la cuvintele Scripturii, cu referire la aceasta: „Pavel a stat în picioare în mijlocul Aeropagului, și a zis: Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găsește foarte religioși”. (Fapte 17:22).

55 Religia este unealta principală, prin care însuflă în oameni frică și aceasta îi duce în cursa Diavolului. „Iadul”, „purgătorul” și suferințe indescriptibile sunt ținute înaintea ochilor oamenilor ignoranți și sunt seduși să meargă în grabă în lațul Diavolului. În această operă diavolească, Ierarhia Romano-Catolică este unealta principală. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n'are de ce să se teamă”. (Proverbe 29:25). „Domnul zice: Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească...”. (Isaia 29:13).

56 Într'adevăr, așa cum este expusă „religia este un laț și o înșelătorie” și este întrebuințată în mod fals, pentru a ispiti pe oameni și a le lua banii nutrirându-i cu speranțe false.

ADEVĂRUL NECESAR

57 Cuvântul lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, este consemnat în Biblie și este singurul conducător sigur pentru oameni. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”. (Psalm 119:105). „Toată scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3:16, 17).

58 Martorii lui Iehova nu urmăresc nici o propagandă, spre a câștiga proseliți pentru o oarecare cauză sau organizație; căci ei nu sunt însărcinați la aceasta. Activitatea lor constă exclusiv în aceea, ca să publice adevărul, pentruca oamenii să poată cunoaște calea cea dreaptă. Ca urmași ai lui Christos Isus, trebuie să vestească adevărul și aceasta o și fac. (Ioan 18:37). Dela timpul când Isus a fost pe pământ în carne, și până în prezent, au existat numai puțini oameni, cari au cercetat Sfintele Scripturi, spre a învăța adevărul, și aceștia au privit și sperat după venirea lui Christos Isus, promisă lor. Astfel de persoane nu au fost niciodată populare religioniștilor ci au fost incntinuu prigonii de ei: Cu toată această prigonire și falsă critică, acești creștini plini de credință, s'au străduit mai departe, spre a cerceta adevărul și a-l face de cunoscut și altora. Nu este prin urmare rațional, a-i căuta în altă clasă decât în aceea a celor prigonii, căreia i-a aparținut deasemenea Isus și apostolii.

59 Martorii lui Iehova și tovarășii lor iubesc dreptatea și urăsc nedreptatea, și legea lui Dumnezeu este scrisă în inima fiecăruia. Deaceea nu se tem ei de ocara oamenilor și nu se tem nici de Diavolul și ceata acoliților săi nelegiuși. Ei se tem de Iehova Dumnezeu; și în cunoștința că El le-a promis viață vecinică, le e teamă că nu ar putea, îndeplini fără rezerve legământul lor cu Cel Atotputernic, și astfel ar putea pierde cecece li s'a promis. Ei se bucură să facă voia lui Dumnezeu și în deplină încredere față de El, merg înainte cântând din adâncul inimii: „Sunt cu inima veselă, din pricina mântuirii Tale”. (Psalm 13:5).

Perspectivă

IEHOVA trimite acum rază de lumină asupra orânduirii și ordinii minunate, care va domni peste tot, pe pământ, după ce va fi dat tăierii în Arnaghedon, războiul care este nemijlocit înaintea noastră, pe tot dușmanii guvernului Său teocratic.

Prin profeții Săi a declarat El, că toți aceia care supraviețuiesc pe pământ, cea mai mare strămtorare a tuturor timpurilor, se vor aduna în mod regulat, să sărbătorească aducerea aminte a marilor fapte a lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. Pentru cinstirea lui Dumnezeu au fost ordonate de Dumnezeu sărbători solene. Spre folosul acelor, cari iau parte la aceste adunări de sărbătoare, a stabilit Iehova bune reguli de circulație, după cum este preumbrat această în viziunea lui Ezechiel din Templu. Regula Templului sună după cum urmează:

„Dar când va veni poporul țării înaintea Domnului, la sărbători, cel ce va intra pe poarta de miazănoapte, ca să se închine, va ieși pe poarta de miazăzi; iar cel ce va intra pe poarta de miazăzi, va ieși pe poarta de miazănoapte; nu trebuie să se întoarcă pe aceeași poartă pe care vor intra, ci vor ieși drept înainte pe cealaltă”. (Ezechiel 46:9). Puhoiul celor veseli, în sărbătoare, va fi îndreptat într-o direcție, pentru a nu se da naștere la nici o neregulă, ceea ce arată, că tot ceea ce Iehova face, se întâmplă în ordine. Aceasta arată mai departe, că poporul, care se folosește de privilegiile sale în legătură cu Templul lui Dumnezeu, trebuie să meargă pe tot parcursul și nu să străbată numai o parte a drumului, dacă dorește să fie împăcat cu Dumnezeu și să intre pentru totdeauna în organizația Sa.

Conducătorii „creștinătății”, au fost păstori nebuni; dar în organizația lui Iehova „prinții” pământești, adică profeții de ocinioară și alți martori credincioși, de la Abel până la Ioan Botezătorul, vor fi înviați ca oameni perfecți (Evrei 11:35, 39, 40), și tot timpul vor conduce poporul, cu autoritate, pe calea dreaptă. „Domnitorul (prin care se înțelege fiecare din prinți de pe întreg pământul, cari vor cărmui după dreptate ca reprezentanți văzuți ai guvernului teocratic, Psalm: 45:16; Isaia 32:1), va intra cu ei (cu poporul) când vor intra (în Templu); și vor ieși împreună când vor ieși. La sărbători și la praznice, darul de mâncare va fi de o efă pentru viței, o efă pentru berbeci, și cât vor voi pentru miei, împreună cu un hin de undelemn de fiecare efă”. (Ezechiel 46:10, 14). Prinții îmbracă așadar un post de răspundere față de Iehova, și ei se vor îngriji, în decursul Domniei de o mie de ani a Domnului Iesus Christos, ca oamenii să exercite dreptul și dreptatea:

Templul simbolic a avut porți, atât interioare cât și exterioare, și anume la miazănoapte, miazăzi și răsărit. Poarta interioară de răsărit a Templului va fi deschisă la anumite ocazii. Despre aceasta stă scris: „Dacă însă Domnitorul aduce lui Iehova o ardere de tot de bună voie sau o jertfă de mulțumire de bună voie, îi vor deschide poarta dinspre răsărit, și el își va aduce arderea de tot și jertfa de mulțumire, așa cum o aducea în ziua Sabatului; apoi va ieși afară, și după ce va ieși, vor închide iarăși poarta”. (Eze-

chiel 46:12). Aceasta este o mărturie mai departe despre bunătața plină de iubire a lui Iehova și atâtă atențiunea Sa pentru profeții credincioși din vechime; deasemenea mai descoperă că ei vor fi binecuvântați cu o „inviere mai bună” decât a acelor cari vor avea parte la invierea generală. (Evrei 11:35). Nimic nu se întâmplă în serviciu din constrângere, ci ei vor servi bucușori, de bună voie și cu o inimă zeloasă. Ei vor fi fericiți să se roage Domnului, personal, chiar în afara serviciului lor, și nu numai în poziția lor oficială împreună cu poporul, și să-l aducă jertfă de laudă și de mulțumire. Să se ia seamă la prescripțiunea, că după aducerea jertfei de bunăvoie a prinților, când vor ieși afară, poarta va fi închisă, după ce au ieșit. Aceasta arată, că porțile de primire la preoția cerească a lui Iehova, al cărei Mare Preot este Christos Iesus, vor fi totdeauna gata a fi deschise acestor prinți ai pământului, totdeauna când necesitatea lor personală ar cere, să caute comunitate cu Domnului cerului. Stă scris: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta”. (Isaia 65:24).

Mai departe s'au făcut pregătiri, ca zilnic să se aducă jertfe de laudă lui Iehova. Regula Templului zice: „În fiecare zi vor aduce Domnului o ardere de tot un miel de un an, fără cusur; pe acesta îl vei aduce în fiecare dimineață. Vei mai adăuga la el ca dar de mâncare, în fiecare dimineață, a șasea parte dintr-o efă, și a treia parte dintr-un hin de undelemn pentru stropirea floarei de făină. Aceasta este darul de mâncare de adus Domnului; aceasta este o lege vecinică, pentru totdeauna! În fiecare dimineață, vor aduce astfel mielul și darul de mâncare, împreună cu undelemnul, ca o ardere de tot vecinică”. (Ezechiel 46:13—15). Toate acestea sunt simbolice sau profetice; Manifestări de laudă și mulțumiri vor fi aduse lui Iehova Dumnezeu prin preoția Sa regală, care constă din Christos Iesus și cei 144.000 ai Săi, uniți cu El în cer, și nu se va mai întâmpla niciodată; ca „jertfa necurmată să înceteze”. (Daniel 12:11). Atunci organizațiunile politice satanice, simbolizate prin „fiare” și „chipul fiarei”, vor fi înlăturate din cale, astfel că nu vor mai putea activa pe pământ, făcând turburări.

„Prinților pe tot pământul” li se va împărtași de Iehova o favoare vecinică. Despre aceasta citim: „Așa vordește Domnul, Iehova: „Dacă Domnitorul dă unuia din fiii săi un dar luat din moștenirea sa, darul acesta va rămânea fiilor săi, ca moșia lor prin drept de moștenire”. (Ezechiel 46:16). În zielele Israelului echivocii au fost crescuți, spre a asigura continuitatea numelui și averea familiei și această să o primească ca o moștenire durabilă. Toate acestea au fost necesare, din cauza stării de agonie a neamului omenesc. Sub împărăția lui Iehova, administrată prin Christos Iesus, din contră, conducătorii deșteptați și profeții sau prinții nu vor muri. „Pentru că nici nu vor putea muri”. (Luca 20:36). Ei nu vor avea nevoie de fii pentru păstrarea moștenirii familiei lor, deoarece acești prinți vor fi deșteptați și vor primi viață prin Christos Iesus și astfel vor fi „fii” pe baza moș-

tenirei lor, dela Tatăl lor princiar, Christos Isus. Din aceasta se poate vedea clar, că cuvintele întrebun-
 țate aci în strânsă unire, „prinți” și „fiii”, sunt o Icoană
 profetică despre toți „prinții de pe tot pământul”,
 cari vor fi făcuți fii ai lui Christos, al Marelui Prinț
 al slavei. (Vezi Psalm 45 : 16). Așadară viziunea
 dată profetului Ezechiel, simbolizează, că numele a-
 cestor prinți nu se va stinge niciodată, și că ceea ce
 Dumnezeu le-a dat ca parte de moștenire, va fi ca
 vecinică proprietate ereditară, în posesiunea lor.

„Prinților” le va fi acordată, după cât se pare, o
 anumită libertate de judecată personală în chestiunile
 serviciului pentru Iehova. Aceasta este simbolizat
 prin cuvintele : „Dar dacă dă unuia din slujitorii lui
 un dar luat din moștenirea sa, darul acela va fi al
 lui până în anul slobozeniei (anul jubiliar), apoi se
 va întoarce înapoi Domnitorului ; numai fiii lui vor
 stăpâni ce le va da din moștenirea lui”. (Ezechiel
 46 : 17). În decursul spațiului de timp al reclădirei,
 un serviciu mondial este de executat, și se pare, că
 Domnul va lăsa judecării „prinților de pe tot păm-
 ântul”, cui să i se acorde cinstea diferitelor servicii
 în organizația lui Iehova. Ocaziunea va fi dată astor-
 fel de oameni, cari iubesc într'adevăr pe Domnul, ca
 să dovedească credincioșie, consacrare și serviabili-
 tate; și ei vor fi făcuți destoinici pentru serviciu. Este
 privilegiul aceluia din rămășiță, cari au copii, să-i
 învețe să se consacreze sincer lui Iehova Dumnezeu
 și serviciului Său, și să fie gata pentru serviciu sub
 conducerea „prinților de pe tot pământul”. Aceasta
 este deasemenea și privilegiul Ionadabilor sau a oă-
 menilor de bine de astăzi, cari au copii. Fie ca toți
 acești copii să fie îmbărbătați, să citească *Turnul de*
Veghere și să-l studieze, împreună cu părinții lor.
 Luați copiii cu voi la adunările de studiu, unde se stu-
 diază publicațiile *Turnului de Veghere*. Cugetați-vă la
 aceea, că după prescripția divină, care vă este adre-
 sată, copiii voștri trebuie să caute dreptate și umilință,
 înainte ce Armăghedonul începe. *Turnul de Veghere*
 va fi pentru voi de mare valoare, dacă voiți să îm-
 brățișați sfatul Domnului, și va face în stare pe copiii
 voștri, să învețe a cunoaște dreptatea. Fără îndoială
 că „prinții” sau regenții vor dărui binecuvântările
 serviciilor speciale aceluia, cari sunt potriviți și râvni-
 tori pentru serviciu, să servească și să placă Domnu-
 lui. Întregul oficiu al serviciului pe pământ, este par-
 tea de moștenire a „prinților”, toți această operă va
 cere serviciile multora, și „prinții” vor avea privile-
 giul de a acorda altora ocazia, să colaboreze la lu-
 crare, sub conducerea „prinților de pe tot pământul”.
 Privilegiul, care în acest fel este acordat ca „dar” sau
 favoare, îi aparține (servului) până în anul sloboze-
 niei și atunci „se va întoarce înapoi prinților”. Aceasta
 înseamnă că „servii” pot avea acest privilegiu al ser-
 viciului, sub conducerea prinților sau regenților, și că
 cinstea, care este legată cu această poziție, le va ap-
 ține până la sfârșitul domniei de o mie de ani, că
 însă la sfârșitul aceluia timp nu va mai exista nici o
 deosebire între acești servi și alți membri ai omenirii,
 care și păstrează neprihănirea și apoi „vor fi izbă-
 viți... să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui
 Dumnezeu”. (Romani 8 : 21). Va fi, în orice caz, un
 privilegiu minunat, a servi oamenilor, sub conducerea
 regenților pământului ; și credincioșii de pe pământ

ar trebui să instruiască acum pe copiii lor despre a-
 ceasta. Cu toate că servii, prin serviciul lor, primesc
 și se bucură de această „slavă”, ea aparține totuș
 prinților.

Acest text arată, că persoane de naționalitate evre-
 iască (uneori numiți, de ei înșiși și de alții, în mod
 ușuratic, „Iudei”) nu vor primi nici un fel de altă
 favoare, decât a oamenilor de altă naționalitate. În
 decursul domniei de o mie de ani Evreii se vor putea
 împărtăși de serviciu sub conducerea prinților, în gra-
 dul cel mai înalt. Acești oameni totuș nu vor fi favor-
 izați cu precădere, înaintea oricărui alt popor. Cuvin-
 tele lui Isus arată, că aceluia le va fi „mai ușor”. Cre-
 dincioșie și devotamentul față de Domnul și Împără-
 ția Sa, le va aduce acestora binecuvântările Domnului.
 Cu toate că Iudeii după carne ca popor au fost necre-
 dincioși față de Dumnezeu, mai ales în decursul timpu-
 lui legământului lor din vechime, Iehova le va acorda
 totuș harul mântuitor. Din pricina credincioșiei părin-
 ților lor, cari vor fi instalați în decursul domniei de o
 mie de ani „prinți pe tot pământul”, Dumnezeu le va
 da ocaziune, ca să fie cu desăvârșire împăcați cu El.
 De aceea este scris despre rămășița Iudeilor, cari pri-
 mesc pe Christos Isus : Ei sunt „iubiți din pricina pă-
 rinților lor”. (Romani 11 : 28). Nu ar fi nici un motiv
 ca să se acorde vreunui Iudeu după carne, în decursul
 domniei de o mie de ani vreun serviciu special, afară
 numai de cazul dacă s'ar pregăti special pentru aceasta
 și ar fi consacrat în mod deosebit lui Iehova Dumne-
 zeu și Regelui Său, Christos Isus. Cuvintele citate
 mai sus ale apostolului Pavel, nu pot fi explicate în
 sensul că oameni de origină evreiască vor fi favori-
 zați cu precădere, înaintea altora. Fiecare, care vine
 în organizațiunea lui Dumnezeu, trebuie să aibă cre-
 dință ca Abraam, și în acest mod vor deveni acești
 Israeliti de fapt, adevărați Iudei, cari laudă pe Dum-
 nezeu Cel Prea Înalt și pe servii Săi credincioși sub
 Regele Christos Isus.

Iehova dă lămurit de înțeles, că în Împărăția lui
 Dumnezeu, nu va fi suferită nici o apăsare „Domni-
 torul nu va lua nimic din moștenirea poporului, nu-l
 va despuia de moșiile lui. Ci, ce va da de moștenire
 fiilor săi, va lua din ce are el, pentruca nici unul din
 poporul Meu să nu fie îndepărtat de moșia lui !” (E-
 zechiel 46 : 18). Aceasta arată, că partea de moște-
 nire a poporului, nu va fi micșorată, prin ceea ce Dum-
 nezeu împarte prinților. Întreg pământul va fi locuința
 oamenilor ascultători, și ei trebuie să-l poseze vecinic.
 Oamenii vor avea locuri stabile și vor locui în sigu-
 ranță. Prinții nu-și vor însuși nici pompă nici bogăție
 în dauna poporului, și poporul nu va fi mai mult îm-
 prăștiat. Domnitorii pe tot pământul vor aduce pe oa-
 meni în strânsă legătură, ca o mare familie umană,
 care locuiește în pace unii cu alții, și toți vor lăuda
 pe Creatorul vecinic. (Psalm 150 : 6).

„Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile, pe
 care le-a făcut El pe pământ. El a pus capăt războiu-
 lui până la marginile pământului ; El a sfărâmat ar-
 cul, și a rupt sulița, a ars cu foc arele de războiu.
 Oprite-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu : Eu stă-
 pânesc peste neamuri. Eu stăpânesc pe pământ —
 Domnul Oștirilor este cu noi. Dumnezeuul lui Israel
 este un turn de scăpare pentru noi. (Psalm 46, verse-
 tele 8—11).

O încercare nelegiuită de a popula pământul

Ce au devenit „fiii lui Dumnezeu” căsătorii, cari se găseau pe pământ, pe timpul când a izbucnit potopul, înainte cu pătrunii pafrusute de ani (1 Moise 6:1,2)? Ei trăiseră încă înainte ca pământul să fi fost format și înainte ca bărbatul și femeia să fi fost creați pe el, după cum însuși Dumnezeu a spus aceasta: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune dacă ai pricepere! Pe ce sunt sprijinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” (Iov 38:1-7).

În organizația universală a lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, „care se numește cu numele Său Iehova”, erau mulți îngeri sfinți, cari erau consacrați serviciului Său și s'au făcut părtași la rebeliunea, stelei de dimineață, Lucifer. Toți acești îngeri credincioși sunt „fiii lui Dumnezeu” deoarece ei au primit viața lor de la Iehova Dumnezeu, „care face pe îngerii Săi vânturi și pe servii Săi flăcări de foc. El a așezat pământul pe temelile lui, și niciodată nu se va clătina”. (Psalm 104:4,5).

Trecuseră aproximativ 1500 de ani de la rebeliunea din Eden. Adam și Eva au adus pe lume copii și nepoți și neamul omenesc — deși în nedreptate — a crescut încontinuu. Aci începe darca de seamă inspirată despre seducerea omului: „Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s'au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe cari și le-au ales”. Și pentru a putea face aceasta, a trebuit ca acești „fii ai lui Dumnezeu” să se întrupeze ca oameni (1 Moise 6:1,2). Darea de seamă introdusă nu amintește nimic, că acești „fii ai lui Dumnezeu” ca îngeri sau la timpul când s'au întrupat ca oameni, ar fi fost nelegiuiți. Nu se poate spune, că cei amintiți aci ca „fii ai lui Dumnezeu” ar fi făcut parte în acel timp din organizația căzută a lui Lucifer. Toți aceia cari s'au asociat cu el, acum Satan, Diavolul, au fost și sunt „sămânța” sa și prin urmare, fiii lui Satan. Aceasta dovedește, că cei amintiți aci ca „fiii lui Dumnezeu” sunt cu totul o altă clasă sau turmă, decât aceia cari s'au alăturat lui Satan prin rebeliunea sa în Eden. Imprejurarea că după 1500 de ani de la rebeliune acei îngeri se mai numeau încă „fiii lui Dumnezeu”, arată, că ei în tot cursul aceluși timp au servit pe Iehova Dumnezeu. Ei erau creaturi spirituale sau îngeri, cari au primit viața lor de la Iehova Dumnezeu, și pentru că ei au rămas în serviciul Său, se numesc „fiii lui Dumnezeu”. Toți copiii lui Adam sunt păcătoși din naștere, și de aceea numele de „fiii lui Dumnezeu” nu a putut fi dat nici unuia dintr'aceștia (Romani 5:12). Noe a fost un serv al lui Dumnezeu. Diavolul s'a asimilat pe sine asemenea lui Iehova Dumnezeu sau a voit să se ridice chiar și peste El și a făcut planuri, cum să batjocorească pe Iehova și să lupte împotriva Sa. El a știut că Iehova a poruncit lui Adam în Eden, să se înmulțească și să umple pământul cu o posteritate (urmasi) dreaptă și, după declarația lui Dumnezeu, hotărîrea

Sa trebuia să fie executată. Astfel a cugetat el să împiedice ducerea la îndeplinire a scopului lui Dumnezeu făcut de cunoscut. Cu toate că Adam s'a alăturat organizației Diavolului, totuși unii din urmașii săi, și-au păstrat neprihănirea și devotamentul față de Dumnezeu. Dintr'aceștia fac parte Abel, Enoch și Noe. Pentru a-și ajunge scopul său stricat, Diavolul s'a străduit să seducă întreaga neam omenesc, întrucât s'a folosit de îngeri, spre a înlocui soții umani și să aducă în existență un neam, care să se răscoale împotriva lui Dumnezeu. Fără îndoială că Diavolul a încercat în acest fel să seducă pe toți îngerii, în scopul de a ațâța mânia lui Dumnezeu, de a apropia nimicirea întregului neam omenesc și să răsvrătească pe toți îngerii împotriva Celui Atotputernic.

Diavolul se folosește de înșelăciune și fraudă, pentru a atrage în cursa sa, pe acei oameni, cari își neglijează obligațiile lor față de Dumnezeu. Este absolut rațional a conchide că într'un mod asemănător a încercat el să îndepărteze de la Creator, prin înșelăciune și fraudă, pe „fiii lui Dumnezeu” spiritali. O parte esențială a planului său nelegiuit este de a înșela și de a induce în eroare, atât pe îngeri cât și pe oameni, să activeze împotriva legii lui Dumnezeu. „Fețele oamenilor” erau frumoase, și „fii lui Dumnezeu” le vedeau și le observau cât erau de atractive. Prin înșelăciune și fraudă a ademenit Satan în cursa sa pe prima femeie frumoasă, pe Eva, ceea ce a oferit lui Adam un paravan, spre a se alătura Diavolului, și acum, 1500 de ani mai târziu, se servi Diavolul de fetele frumoase său de strănepoatele Evei, pentru a ademeni și pe alții în cursa sa, chiar până și pe „fiii lui Dumnezeu”. Acești îngeri, „fii ai lui Dumnezeu”, aveau puterea de a se întrupa ca oameni, și, fără îndoială, aceasta au și făcut-o. Nimic nu dovedește că, prin întruparea lor, ei ar fi călcat legea lui Dumnezeu, căci Scriptura arată că mult mai târziu, în zilele lui Abraam, îngerii se întrupau, întrucât apăreau în organism omenesc. (Vezi 1 Moise, capitolele 18 și 19). Cu toate că „fiii lui Dumnezeu” nu s'au întrupat la porunca lui Iehova și nici nu au fost trimiși ca soli ai Săi, se pare totuși că păcatul lor nu constă în întruparea lor. Când ei au apărut în organism omenesc, erau foarte frumoși, bărbați atrăgători, cari plăceau femeilor aceluși timp. Scriptura nu spune că ei ar fi fost uriași, și nu ar fi nici rațional a presupune că ei au apărut ca uriași; din contră, ei s'au întrupat ca niște bărbați atrăgători. Astfel, și-au luat fiii lui Dumnezeu de femei, pe acelea pe cari le alegeau. Această legătură conjugală, între „fiii lui Dumnezeu” și „fetele oamenilor” a avut ca urmare o mare creștere a rătăcii printre oameni, și aceasta dovedește în sine în mod definitiv că Satan a fost instigatorul principal în creerea acestei stări de lucruri.

Se presupune, că tații „fetelor” au consimțit la căsătoria f telor lor cu creaturile spirituale întrupate, deoarece, au dedus ei, aceasta va face neamul omenesc mare în fața lui Dumnezeu și aceasta îi va acorda mai multă atenție la Cel Atotputernic. Este posibil ca Diavolul, să fi băgat astfel de idei în mintea oame-

nilor, deoarece el pornește dela aceea să batjocurească pe Dumnezeu și să aducă ocară asupra numelui Său.

În afară de „fiii lui Dumnezeu” se mai găsea atunci pe pământ și „sămânța”, acelui șarpe vechiu, care este Diavolul. Sfânta Scriptură spune: „În zilele acelea erau uriașii pe pământ” sau după Biblia paralelă (Rdbem): „Nephilimii erau pe pământ în zilele acelea și chiar și după ce fiii lui Dumnezeu s’au împreunat cu fetele oamenilor și ele le născură copii. Aceștia sunt vitejii (evreește *gibborim*), căci au fost în vechime oameni cu renume”. (1 Moise 6:4). Că Nephilimii se întrupau ca oameni, nu există despre aceasta nici o îndoială; căci Scriptura spune, că ei „erau pe pământ”. Fără îndoială că Nephilimii erau aceia cari, în înțelegere cu Satan, au sedus pe „fiii lui Dumnezeu”, să-și părăsească locul lor potrivit în serviciul lui Iehova și să caute bucurie la fetele oamenilor; și aceasta au făcut Nephilimii, spre a îndepărta dela Iehova pe acei „fii ai lui Dumnezeu”, pentru că ei să-și atragă asupra lor desaprobaria Sa și totodată, să aducă mare ocară asupra numelui Său. Acești Nephilimi s’au întrupat și „erau pe pământ”; dar „fiii lui Dumnezeu” s’au căsătorit cu „fetele oamenilor”. Era „după aceea” adică după ce acei Nephilimi apăruseră prima dată pe pământ, că „fiii lui Dumnezeu” și fetele oamenilor au avut copii. Corespunzător însemnătății numelui lor, acești Nephilimi erau „cei căzuți” sau îngeri căzuți, pentru că ei erau complect căzuți dela Dumnezeu; sau „doborâtori”, care tratează pe alții în mod tiranic. (Vezi concordanța lui Strong, în englezește).

Prin căsătoria „fiilor lui Dumnezeu” cu „fetele oamenilor” s’au născut copii, și aceștia „erau puternici din vechime, oameni cu renume” (Allioli). Acești „oameni cu renume”, urmașii „fiilor lui Dumnezeu”, nu s’au numit „Nephilimi”, ci, după textul ebraic, au fost desemnați cu expresia *gibborim*. Executarea planului Diavolului în atingerea țintei sale, pare să fi făcut bun progres. Cu acest succes, a cugetat Diavolul, ar putea să-și dovedească supremația sa, să aducă mare ocară asupra numelui lui Iehova și să împiedece pe Dumnezeu să-și execute scopul Său cu privire la pământ. Ca urmare acestui plan drăcesc, aproape toți oamenii s’au stricat (1 Moise 6:12). Noe și-a păstrat întotdeauna neprihănirea sa înaintea lui Dumnezeu, și el și familia sa erau singurii pe pământ, cari erau atunci credincioși lui Dumnezeu. Însărcinarea, de a umplea pământul cu un neam drept, pe care Dumnezeu o dăduse lui Adam, putea fi executată numai de oameni, cari se găseau în deplină armonie cu Iehova, și înainte ca scopul lui Dumnezeu să fi putut fi executat, trebuiau îndepărtați cei răi. Printr’un diluviu sau potop de apă, planul vicelan al lui Satan, de a strica orice creatură de pe pământ, putea fi zădărnicit. Întrucât generația neleghiuită și stricată a fost secerată și pe pământ au fost lăsați în viață numai oamenii drești, drumul trebuia să devină liber, pentru că executarea însărcinării divine, de a umple pământul, să se poată începe din nou. În potopul, care a lovit pământul, *gibborimii*, adică „oamenii puternici” sau „vitejii”, au fost nimicți, totuși nu există nici o dovadă scripturală, că ar fi fost nimicți, cu această ocazie, și „fiii lui Dumnezeu” sau Nephilimii neleghiuiți. Din contră, dovezile arată, că ambele

clase sunt încă în viață. Iuda 6 și 2 Petru 2:4,5, cât și Efesenii 6:12 și alte texte scripturale, cari descriu activitatea demonilor, a „spiritelor necromante” (cari răspund la chemarea morților); a spiritelor necurate, arată ce au devenit Nephilimii, cari se întrupaseră pe vremea potopului.

Întrebarea se ridică aici: Ce au devenit acei „fii ai lui Dumnezeu”, căsătoriți pe vremea potopului, și care este starea lor prezentă? Numele lui Iehova a fost ocărit atât de către îngeri cât și de către oameni, și Iehova a trimis la timpul hotărât pe Isus pe pământ, spre a justifica numele Său și să pună mărturie despre adevăr. În același timp a trebuit Isus să predice prin cuvântul gurii Sale, cât și prin acțiunile Sale în armonie cu aceasta, și aceasta a și făcut-o. Toate predicile Sale s’au împlinit în împlinirea însărcinării transmise Lui de către Dumnezeu. „Christos deosemena, a suferit odată pentru păcate. El, Cel neprihănit, pentru cei neleghiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat, în ziua, în care S’a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, cari fuseseră răsvărite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care a fost scăpat prin apă un mic număr de suflete; și anume opt” (1 Petru 3:18—20, nota marginală).

După Scripturi, acele „spirite din închisoare” sunt acelea, cari, după 1 Moise 6, înainte de potop, sunt desemnate ca „fiii lui Dumnezeu”. Fapta lor nedreaptă a constatat în aceea, că și-au părăsit îndatoririle ce le fuseseră date în organizația lui Dumnezeu, s’au căsătorit cu fetele oamenilor și astfel s’au dedat la aceea ce a însemnat neascultare față de legea divină ce le-a fost pusă în evidență. Când corabia a fost terminată și a izbucnit potopul, „lumea veche” s’a sfârșit. Aceasta înseamnă o schimbare atât în stările spirituale cât și în cele pământești. De aceea se spune: „Lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă” (2 Petru 3:6). La acel timp, spiritele erau ținute în închisoare, ceea ce arată, că nu au fost nimicite. Acestor spirite din închisoare le-a predicat Isus. Noe, un „predicator al dreptății”, le-a predicat înainte de potop, dar ele nu au îmbrățișat predica sa și de aceea nu au scăpat nici de a fi luate prizoniere. Acele spirite nu au putut fi omorâte atunci, căci ele erau în viață în timpul Domnului, altfel Isus nu le-ar fi putut predica. Este sigur, că acele spirite neascultătoare „fiii lui Dumnezeu”, sunt încă și astăzi în viață, chiar și atunci dacă sunt în lanțuri sau în închisoare.

Cine le-a făcut prizoniere? Nu există nici un motiv de a conchide că Dumnezeu ar fi făcut aceasta. Dar deoarece ele au fost totuși neascultătoare față de Dumnezeu, nu ar fi trebuit ca El să fie acela care să le facă prizoniere? Nu în mod necesar. Acei îngeri, cari stăteau odată în organizația lui Dumnezeu și în serviciul Său, au căzut victime ale vicleniei Diavolului, din care cauză Dumnezeu i-a predat dușmanului Său, Satan, și a lăsat ca ei să fie făcuți prizonieri de către Satan. Cu sute de ani mai târziu, se găseau Israelii într’un mod asemănător în organizația tipică și în serviciul lui Iehova și au cedat influenței seducătoare a lui Satan, și Dumnezeu i-a predat dușmanului Său și al lor, Satan, și a permis că mult

dintre ei să fie ținuți în lanțuri și în închisoare. (Vedeți Osea 11:8; Ieremia 12:7; Isaia 47:6). Toți „fiii lui Dumnezeu”, cari au fost neascultători în ziua lui Noe, nu au dat ascultare predicii lui Noe, și când a izbucnit potopul, nu au găsit nici un adăpost: neținându-se seamă de faptul dacă au avut sau nu dorința, în acel timp, să se întoarcă în organizația lui Dumnezeu. Ei au fost neascultători și au căzut în cursa lui Satan. Dacă Dumnezeu le-ar fi făcut prizoniere pe aceste „spirite” neascultătoare, atunci acestea s-ar fi întâmplat în scopul vădit, de a le împiedica de la o nouă născutură, și acest cuget sprijinește concluzia, că nu Dumnezeu le-a făcut prizoniere. Dar dacă Satan este acela, care le-a arestat, astfel a urmărit scopul, de a le ține sub stăpânirea sa, și astfel să le împiedice să se întoarcă la Dumnezeu. După ce potopul a izbucnit și le-a pus sub ochi acestor spirite neascultătoare, puterea supremă a lui Dumnezeu și a justificat cuvântul și numele Său, aceste creaturi spirituale au fost ținute în lanțuri de către Satan și asociații săi nelegiuiți, spre a le împiedica să se desleze. Deoarece acești „fii ai lui Dumnezeu” în timpul celor 120 de ani nu au tras foloase din îndelungata răbdare a lui Dumnezeu și nu au ascultat de predică dreptului Noe, martorul lui Dumnezeu, i-a lăsat Iehova să meargă pe calea lor și le-a refuzat ocrotirea Sa în timpul potopului. Neascultarea lor, care a constat în aceea, că au desconsiderat organizația și serviciul Său, i-a despărțit de El și frica lor i-a condus în cursa lui Satan (Proverbe 29:25). În acest mod ține Satan și puternicii săi Nephilimi, pe acei „fii ai lui Dumnezeu”, în arest sau în prisoare și nu i-a lăsat să se întoarcă din nou la Dumnezeu, la Domnul și la serviciul Său.

Deoarece scopul predicii, dacă e posibil, este îndreptarea ascultătorului, trebuie deasemenea că aceasta să fi fost motivarea, când Isus a predicat acestor neascultători „fii ai lui Dumnezeu”. (Romani 10:14,15). Cum le-a predicat Isus? Nu neapărat prin cuvântul gurii Sale, ci prin purtarea Sa consecventă și prin consacrarea Sa neclintită față de Iehova, chiar și sub cele mai infocate probe, în timpul când umbla pe pământ. Când Isus s-a consacrat lui Dumnezeu la Iordan, atunci a fost El socotit în carne, ca mort, și spiritul lui Dumnezeu, care acolo s-a coborât asupra Lui, a început să-l facă viu în spirit. Trei ani și jumătate a predicat El adevărul prin cuvântul gurii Sale, cât și prin consacrarea Sa permanentă către Iehova Dumnezeu. El a refuzat să cedeze ispitelor puse înaintea Sa de către Satan, și în mijlocul tuturor persecuțiilor

cu care Satan L-a încărcat a rămas El devotat lui Iehova. Prin aceasta, cum și prin purfarea Sa consecventă, continuată până la moarte, și prin învierea Sa din moarte, a predicat El spiritelor din închisoare, după cum este expus în 1 Petru 3:19: „În care s-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare”. Spiritele au auzit predica Sa, întrucât ele au remarcat statornicia Sa consecventă față de organizația lui Dumnezeu, lucru care a trebuit să le spună cam acestea: „Dacă ați fi rămas devotați organizației lui Dumnezeu, în care Dumnezeu v-a dat un loc, nu ați fi acum în închisoare și departe de favoarea lui Dumnezeu!”

Din profeția lui Ezechiel (38:1,2) pare să reiasă că „Țara lui Magog” este locul unde au fost băgați în închisoare ingerii cari au păcătuit în zilele lui Noe, aceasta mai cu seamă că Satan i-a făcut prizonieri. După ce Isus a înviat, era un spirit divin, îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, și cu capacitatea de a merge și a veni, ori unde voia. În decursul celor trei zile, când Isus a fost mort, desigur că nu a mers nicăieri. Dela învierea Sa la vicață, ca o creatură spirituală divină, până la suirea Sa al cer, au trecut patruzeci de zile. În diferite rânduri S'a intrupat El și a apărut ucenicilor Săi în organism omenesc, totuși fiecare din aceste ocazii numai pentru câteva minute. Nu pare a exista vreun motiv, pentru ce nu ar fi mers în „Țara lui Magog”, pentru ca acolo să adreseze un mesaj direct creaturilor spirituale, cari sunt ținute prizoniere dela potop, de către Diavolul. Pentru tot ce voia să facă, în armonie cu voia lui Dumnezeu, desigur că posedă și puterea necesară. El era hotărât în stare să meargă acolo, și a avut desigur destul timp să facă aceasta în decursul zilelor dela învierea Sa și până la înălțarea la cer. Faptul că Isus a predicat „spiritelor în închisoare”, ar însemna — dacă chiar numai indirect — că este speranță de eliberare pentru astfel de spirite ținute în închisoare, cari iau poziție în ziua judecării în mod curajos de partea lui Iehova. Ce păstrează Iehova pentru ele, Sfânta Scriptură nu descopere nimic. Dacă însă careva din rândurile lor, va lua în bătălia Armagedonului o ținută hotărâtă și pe față, de partea Sa, și va lăsa bucurios lui Iehova, să-i dea un loc unde va voi El, astfel pot ele să fie restatornicite și să se reîntoarcă într'un loc în organizația Sa universală, totuși nu spre „a umple pământul”. Această însărcinare este rezervată pe seama „oamenilor de bine”, cari vor supraviețui bătălia Armagedonului pe pământ.

